

ΠΙΤΕΡ ΛΕΡΑΝΤΖΙΣ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SEVEN WONDERS – THE TOMB OF SHADOWS

Από τις Εκδόσεις Harper, Νέα Υόρκη 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ:

Τα επτά θαύματα του κόσμου (Βιβλίο 3) – Ο τάφος των σκιών

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Peter Lerangis

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Joe Merkel

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© HarperCollins Publishers, 2014

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

© Εικονογράφηση: Torstein Norstrand, 2014

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1013-5

Ηλεκτρονική έκδοση 978-618-01-1014-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SEVEN WONDERS – THE TOMB OF SHADOWS

Από τις Εκδόσεις Harper, Νέα Υόρκη 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ:

Τα επτά θαύματα του κόσμου (Βιβλίο 3) – Ο τάφος των σκιών

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Peter Lerangis

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Joe Merkel

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© HarperCollins Publishers, 2014

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

© Εικονογράφηση: Torstein Norstrand, 2014

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1013-5

Ηλεκτρονική έκδοση 978-618-01-1014-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΠΙΤΕΡ ΛΕΡΑΝΤΖΙΣ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

*Μετάφραση:
Τατιάνα Σταυρουλάκη*

Στον Κάτω Κόσμο

*Για τον Ντέιβ και την Ελοΐζ,
συνταξιδιώτες μου στο θαύμα*

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΜΙΑ ΧΑΡΑ ΦΑΙΝΟΤΑΝ η μαμά μου. Δύσκολο να φανταστεί κανείς ότι είχε πεθάνει.

Τα μαλλιά της βέβαια ήταν λιγάκι γκριζα. Επίσης είχε μερικές ρυτίδες, πράγμα κάπως φυσιολογικό ύστερα από έξι χρόνια. Όμως τα μάτια και το χαμόγελό της ήταν εντελώς ίδια. Ακόμη και σε μια μικρή φωτογραφία από κινητό, αυτά είναι τα σημαντικά, αναγνωρίσιμα χαρακτηριστικά.

«Τζακ;» είπε δειλά η Άλι Μπλακ, που καθόταν δίπλα μου στο πίσω κάθισμα του νοικιασμένου αυτοκινήτου. «Είσαι καλά;»

«Ναι», τη διαβεβαίωσα, λέγοντας το μεγαλύτερο ψέμα της ζωής μου. «Νιώθω θαυμάσια. Ακριβώς όπως κάποιος που ανακαλύπτει ότι η μητέρα του σκηνοθέτησε τον θάνατό της».

Λίγο πιο πέρα στο κάθισμα, ο Κας Γουίλιαμς ίσιωσε νευρικά τα γυαλιά του με τους απίστευτα χοντρούς φακούς. Στα κλεφτά, μου έριξε μια ματιά γεμάτη οίκτο. Όπως όλοι μας, ήταν κι εκείνος μεταμφιεσμένος.

«Ίσως να μην ήταν σκηνοθεσία», πρότεινε παρηγορητικά. «Ίσως να επέζησε και να έπαθε αμνησία. Μέχρι τώρα».

«Επιζείς όταν πέφτεις σε βάραθρο της Ανταρκτικής;» τον αποπήρα.

Έκλεισα θυμωμένος το τηλέφωνο. Δεν είχα σταματήσει να το κοιτάζω ούτε στιγμή αφότου είχαμε δραπέτεύσει από το Αρχηγείο των Μάσα, κοντά στις πυραμίδες της Γκίζα. Είχα δείξει εκείνη τη φωτογραφία στους πάντες, και στον Καθηγητή Μπεγκάντ φυσικά, όταν φτάσαμε πίσω στο Ινστιτούτο Καράι. Αλλά ήταν αδύνατο να μείνω εκεί. Όχι όσο ήξερα ότι η μαμά μου βρισκόταν στο Αρχηγείο. Και τώρα επιστρέψαμε στην Αίγυπτο για να την αναζητήσουμε.

Το αυτοκίνητο γλιστρούσε αθόρυβα στον αυτοκινητόδρομο που ένωνε το Κάιρο με την Αλεξάνδρεια. Πάσχιζα να νιώσω ευτυχισμένος που η μαμά ήταν ζωντανή. Να μη με νοιάζει που τελικά είχε γίνει μέλος μιας σκοτεινής ομάδας. Δεν τα κατάφερα όμως. Στην ηλικία των επτά, η ζωή μου είχε χωριστεί βίαια στο Πριν και στο Μετά. Το Πριν ήταν υπέροχο. Το Μετά ήταν μονάχα τα επαγγελματικά ταξίδια του μπαμπά, που με άφηνε στο σπίτι μαζί με μια σειρά από άχρηστες μπίμπι σίτερ. Κι όλα τα άλλα παιδιά σιγοψιθύριζαν πίσω από την πλάτη μου. Οι περιπτώσεις που είχα πάει σε συνάντηση γονέων στο σχολείο μαζί με αληθινό γονιό ήταν ελάχιστες, μετρημένες στα δάχτυλα του ενός χεριού.

Άρα, δε με ενθουσίαζε καθόλου το γεγονός ότι όλα εκείνα τα χρόνια η μαμά τριγύριζε στις πυραμίδες, παρέα με τους παλαβούς που είχαν κλέψει τον φίλο μας τον Μάρκο και του είχαν κάνει πλύση εγκεφάλου. Εκείνους που

είχαν καταστρέψει έναν ολόκληρο πολιτισμό. Εκείνους τους Σάπιους-Παρανοϊκούς-Που-Δεν-Πρέπει-Να-Τους-Αναφέρω-Αλλά-Θα-Τους-Αναφέρω. Τους Μάσα.

Άφησα το βλέμμα μου να περιπλανηθεί έξω από το παράθυρο, στα γκριζα κτίσματα της Γκίζα που άχνιζαν από τη ζέστη.

«Φτάνουμε», μούγκρισε ο Τορκουίν. Καθώς έστριβε για να βγει από τον αυτοκινητόδρομο, τα δεξιά λάστιχα σηκώθηκαν στον αέρα ενώ τα αριστερά στρίγκλισαν δαιμονικά. Η Άλι και ο Κας έπεσαν πάνω μου σαν κουβάρια. Παραλίγο να μου φύγει το κινητό από τα χέρια.

«Αασαα...» αγκομάχησε ο Κας.

«Τορκουίν!» φώναξε η Άλι. «Εκείνο το αριστερό πετάλι το έχεις δει; Λέγεται φρένο!»

Ο Τορκουίν χαμογελούσε πλατιά, τρισευτυχισμένος με τη μανούβρα του.

«Πολύ καλές αναρτήσεις. Τέλειο αυτοκίνητο».

«Εκτός αν είσαι συνεπιβάτης», μουρμούρισε ο Κας.

Ο Τορκουίν ήταν ο μοναδικός άνθρωπος στον κόσμο που μπορούσε να μετατρέψει μια διαδρομή με πολυτελή λιμουζίνα σε τρενάκι τρόμου. Επίσης, ο μοναδικός άνθρωπος στον κόσμο που είναι πάνω από δύο μέτρα ψηλός και ταυτόχρονα δε φοράει ποτέ παπούτσια.

«Είσαι καλά, Κας;» ρώτησε ανήσυχια η Άλι. «Θα κάνεις εμετό;»

«Μη λες αυτή τη λέξη!» τσίριξε ο Κας. «Όταν την ακούω μου έρχεται να κάνω εμετό!»

«Μα τώρα την είπες κι εσύ», παρατήρησε η Άλι.

«Αασαα...» Ο Κας διπλώθηκε στα δύο. Κατέβασα ένα παράθυρο. Αμέσως ο Κας έβγαλε έξω το κεφάλι του,

παίρνοντας βαθιές ανάσες. «Είμαι... μια χαρά», βόγκηξε.

Ο Τορκουίν έκοψε επιτέλους ταχύτητα. Ένιωσα το χέρι της Άλι να με ακουμπάει απαλά.

«Είσαι νευρικός. Δεν υπάρχει λόγος. Εγώ πάντως χαίρομαι που ήρθαμε ξανά. Είχες δίκιο που έπεισες τον Καθηγητή, Τζακ».

Η φωνή της ήταν ήρεμη και καθησυχαστική. Φορούσε ένα λεπττεπίλεπτο, πορτοκαλί φόρεμα και φακούς επαφής που άλλαζαν το μπλε χρώμα των ματιών της σε καστανό. Οι μεταμφιέσεις μας φάνταζαν απαίσιες, ιδιαίτερα η δική μου, που περιλάμβανε ένα χαζό καπελάκι με μια ψεύτικη αλογοουρά κεντημένη στο πίσω μέρος. Όμως, αφού είχαμε δραπετεύσει από το Αρχηγείο των Μάσα μόλις δύο μέρες πριν, συγκεντρώνοντας πάνω μας την προσοχή όλης της πόλης, ήταν αδύνατο να διακινδυνεύσουμε την αναγνώρισή μας.

«Δεν είμαι πια ο Τζακ Μακ Κίνλεϊ», είπα πικρόχολα. «Είμαι ο Φαϊζάλ».

Η Άλι χαμογέλασε.

«Θα τα καταφέρουμε, Φαϊζάλ. Έχουμε περάσει και χειρότερα».

Χειρότερα... Ίσως εννοούσε ότι μας είχαν αρπάξει άρον άρον από τα σπίτια μας και μας είχαν μεταφέρει σ' ένα άγνωστο νησί, όπου μας πληροφόρησαν ότι ήμασταν φορείς ενός γονιδίου που μας χάριζε υπερφυσικές δυνάμεις αλλά θα μας σκότωνε στην ηλικία των δεκατεσσάρων. Και μας αποκάλυψαν ότι θα επιζούσαμε μονάχα αν βρίσκαμε επτά μαγικές σφαίρες που προέρχονταν από την Ατλαντίδα, και τώρα ήταν κρυμμένες μέσα στα Επτά Θαύματα του Αρχαίου Κόσμου – από τα

οπoία τα έξι δεν υπάρχουν πια. Και ύστερα αναμετρηθήκαμε με έναν γρύπα που δραπέτευσε από τα βάθη του χρόνου, προδοθήκαμε από τον φίλο μας τον Μάρκο και παρακολουθήσαμε ανήμποροι έναν παράλληλο κόσμο να αφανίζεται.

Δεν ήξερα αν όλα αυτά ήταν πραγματικά χειρότερα από εκείνο που σκοπεύαμε να κάνουμε.

Ο Κας έπαιρνε ακόμη βαθιές, ρυθμικές αναπνοές. Το μίζερο, άσπρο καπελάκι του ήταν χωμένο στο κεφάλι του μέχρι τα αυτιά, ενώ τα γυαλιά παραμόρφωναν τα μάτια του. Οι φακοί αντανακλούσαν τη δική μου μεταμφίεση: καπελάκι με αλογοουρά και μια ψεύτικη ουλή σαν μικρή κατσαρίδα στο αριστερό μου μάγουλο. Ο Τορκουίν είχε υποχρεωθεί να βάψει τα μαλλιά του κατάμαυρα. Η δική του αλογοουρά ήταν τόσο πυκνή, που έμοιαζε με κουνάβι αγκιστρωμένο στον λαιμό του. Αρνήθηκε όμως πεισματικά να φορέσει παπούτσια, οπότε ο Καθηγητής Μπεγκάντ ανέθεσε σε κάποιον από το Ινστιτούτο να ζωγραφίσει ψεύτικα σανδάλια στα πόδια του. Πραγματικά, το αποτέλεσμα ήταν απίστευτα επιτυχημένο.

«Λες η μαμά σου να έχει... τίποτα χαπάκια για τη ναυτία;» τραύλισε ο Κας.

«Ας δούμε πρώτα αν ζει στ' αλήθεια και βλέπουμε για τα υπόλοιπα», είπα βλοσυρά.

«Είναι ζωντανή», υπογράμμισε η Άλι. «Πέντε κορυφαίοι φωτογράφοι του Ινστιτούτου, άλλοι τέσσερις ειδικοί στην κωδικοποίηση και εγώ συνεργαστήκαμε για να αναλύσουμε την εικόνα. Ούτε πειραγμένο πλαίσιο ούτε αφύσικος φωτισμός ούτε άλλη ύποπτη επέμβαση. Η φωτογραφία είναι γνήσια».

Έσκυφα το κεφάλι, εντελώς μπερδεμένος για άλλη μια φορά.

«Λοιπόν, μας προμηθεύει στα κλεφτά ένα κινητό που μας οδηγεί κατευθείαν στα δύο κλεμμένα Λόκουλι. Μας δίνει τον κωδικό που αποκαλύπτει την ταυτότητά της και διευκολύνει την απόδρασή μας. Γιατί;»

«Ίσως είναι κατάσκοπος», αποφάνθηκε ο Κάς.

Η Άλι αναστέναξε.

«Αν εξυπηρετούσε τους σκοπούς του Ινστιτούτου, εκείνοι τουλάχιστον θα το ήξεραν. Όμως δεν το ξέρουν. Έτσι δεν είναι, Τορκουίν;»

Ο Τορκουίν κούνησε αρνητικά το τεράστιο κεφάλι του. Η αλογοουρά-κουνάβι χοροπήδησε σαν ζωντανή στον σβέρκο του. Το αυτοκίνητο έκανε κάτι παράξενες παρεκκλίσεις δεξιά κι αριστερά. Κάποιος πίσω μας πάτησε δυνατά την κόρνα του.

Η Άλι παρατήρησε προσεκτικά τον οδηγό μας.

«Δε μου λες, γράφεις μηνύματα ενώ οδηγείς;»

«Μητέρα Τζακ όχι δική μας κατάσκοπος», γρύλισε ο Τορκουίν, αφήνοντας βιαστικά το τηλέφωνό του.

«Μήπως σκοπεύεις να μας σκοτώσεις;» αγανάκτησε η Άλι.

«Μισό λεπτό», πετάχτηκα. «Ο αντίχειράς σου είναι μεγάλος σαν φραντζόλα ψωμί. Πώς πατάς τα κουμπάκια;»

«Κάνω λάθη», απάντησε ατάραχος ο Τορκουίν. «Αλλά είναι επείγον. Εσείς ευχαριστείτε εμένα αργότερα».

Ξαφνικά, χωρίς καμιά προειδοποίηση, έστριψε το τιμόνι δεξιά για να περάσει στη λωρίδα εξόδου.

«Θα σε ευχαριστήσουμε; Δε νομίζω», μουρμούρισε ο Κάς.

Ο απογευματινός ήλιος έδυε πάνω από την Κοιλάδα των Βασιλέων, περίπου μισό χιλιόμετρο μακριά μας. Ακόμη και από αυτή την απόσταση διακρίναμε τα τουριστικά λεωφορεία, ασφυκτικά γεμάτα. Οι πυραμίδες έριχναν τις γιγάντιες σκιές τους πάνω στη μυστηριακή, σιωπηλή Σφίγγα, που έδειχνε να πλήττει αφόρητα.

Πόσο ευχόμουν να ένιωθα την ίδια αταραξία.

Μια στροφή φάνηκε στα εκατό μέτρα – ο χωματόδρομος που οδηγούσε στο Αρχηγείο των Μάσα. Ο Τορκουίν έστριψε, όπως πάντα απότομα, σε ένα μονοπάτι με χοντρό χαλίκι. Το αυτοκίνητο αναπηδούσε συνεχώς. Έβαλα τα χέρια μου πάνω από το κεφάλι, αλλιώς σίγουρα θα χτυπούσα στην οροφή. Επιτέλους, σε κάποιο σημείο φρενάραμε, τυλιγμένοι σ' ένα σύννεφο σκόνης.

Καθώς βγαίναμε από το αυτοκίνητο, στον ορίζοντα φάνηκαν τρία τζιπ που έρχονταν ολοταχώς προς το μέρος μας. Το κινητό του Τορκουίν άρχισε να χτυπάει επίμονα.

«Συγγνώμη, αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο θα σε ευχαριστούσαμε;» ρώτησε καχύποπτα η Άλι. «Κάλεσες ενισχύσεις;»

«Νόμιζα ότι ο σκοπός μας ήταν να αιφνιδιάσουμε τους Μάσα», συμπλήρωσε ο Κας.

«Δημήτριος πονηρός και δυνατός», εξήγησε ο Τορκουίν, ανοίγοντας το πορτμπραγκάζ. «Εμείς πρέπει πιο πονηροί και πιο δυνατοί».

Η Άλι μοίρασε σε όλους μας τα σακίδια με τις προμήθειες – φακούς, φωτοβολίδες και μερικά βελάκια με αναισθητικό. Πέρασα βιαστικά τον δικό μου σάκο στην πλάτη μου.

Μπροστά μας ορθωνόταν ένα μικρό, μεταλλικό παρράπηγμα. Η μία του πλευρά ήταν άσχημα χτυπημένη και παραμορφωμένη. Η είσοδος στο Αρχηγείο των Μάσα έμοιαζε εξωτερικά με έναν αθώο χώρο αποθήκευσης, όμως οδηγούσε στα έγκατα της Γης, σε μια θαμμένη πυρραμίδα άγνωστη στους αρχαιολόγους. Κάτω από το καυτό έδαφος απλωνόταν ένας λαβύρινθος από αίθουσες εκπαίδευσης, γραφεία, υπερσύγχρονα εργαστήρια, δωμάτια όπου ζούσαν άνθρωποι, καθώς και ένα αχανές κέντρο ελέγχου. Όλα συνδεδεμένα με τα πιο τέλεια συστήματα. Μερικοί από τους χώρους είχαν ήδη χτιστεί στην αρχαιότητα, για να φιλοξενήσουν το κα, το πνεύμα του νεκρού φαραώ, ώστε να απολαμβάνει ανέσεις και πολυτέλεια κάθε φορά που αποφάσιζε να επισκεφθεί τον κόσμο των ζωντανών.

Τώρα, μονάχα τα διαβολικά πνεύματα των Μάσα κατοικούσαν εκεί κάτω.

«Πάμε», είπε η Άλι πιάνοντας το χερούλι της πόρτας. Μ' ένα απαλό σπρώξιμο, η πόρτα άνοιξε.

«Τι στο καλό...» αναφώνησε ο Κας.

«Δεν είναι κλειδωμένη!» συμπλήρωσα, κοιτάζοντας έκπληκτος τη σκοτεινιά πίσω από το άνοιγμα. «Παράξενο».

Όταν τα μάτια μας συνήθισαν την αλλαγή, διακρίναμε μερικά τσιμεντένια σκαλιά. Το μέρος απέπνεε έντονη ζέστη, ενώ εγώ το θυμόμουν δροσερό. Στο τέρμα της σκάλας, μια γυμνή λάμπα κρεμόταν από ένα κομμάτι σύρμα.

«Πόσο ήσυχα είναι», σχολίασε νευρικά ο Κας.

«Τι κάνουμε τώρα;» ρώτησε η Άλι.

Μια μακρινή, θρηνητική κραυγή ήχησε αχνά από τα

βάθη της σκάλας, δυναμώνοντας όλο και περισσότερο. Δυο μάτια εμφανίστηκαν από το πουθενά, διαγράφοντας σπασμωδικές τροχιές στο μισοσκοτάδο.

«Σκύψτε!» ούρλιαξα.

Ριχτήκαμε όλοι μαζί στο χώμα καθώς μια νυχτερίδα ορμούσε τσιρίζοντας πάνω από τα κεφάλια μας. Ο Τορκουίν άπλωσε το μπράτσο του και την άρπαξε στον αέρα. Το πλάσμα στρίγκλιζε αδιάκοπα, παγιδευμένο μέσα στην τεράστια χερούκλα.

«Νόστιμο», δήλωσε ο Τορκουίν. «Άμα τηγανίσω και ρίξω μπόλικη σάλτσα».

Η Άλι είχε χλωμιάσει από την αηδία.

«Απαίσιο», δήλωσε. «Απερίγραπτα απαίσιο».

«Όχι απαίσιο. Νόστιμο», επέμεινε ο Τορκουίν.

Τα τζιπ είχαν σταματήσει λίγο πιο πέρα. Από τις ανοιχτές πόρτες ξεχύνονταν άντρες και γυναίκες με καθημερινά ρούχα, βαλίτσες και σακίδια. Καθώς πλημμύριζαν αργά το μέρος, κάποιοι έκαναν ανεπαίσθητα νεύματα στον Τορκουίν, περιμένοντας τις οδηγίες του.

«Όλοι αυτοί είναι από το Ινστιτούτο;» απόρησε η Άλι.

«Καινούργια ομάδα», επιβεβαίωσε ο Τορκουίν. «Ήρθαν όταν εσείς το σκάσατε».

«Είναι οπλισμένοι!» παρατήρησε ο Κας. «Μήπως ετοιμάζουνε μαζικές δολοφονίες;»

Ο Τορκουίν τον κοίταξε αδιάφορα.

«Για Μάσα δε μας νοιάζει».

Εδώ που τα λέμε, δεν είχε και πολύ άδικο.

Σκυφτός, πλησίασα την είσοδο κι έπεσα στα τέσσερα, πολύ χαμηλά, με το στομάχι σχεδόν στο έδαφος. Αργά, έβαλα το κεφάλι μου στο άνοιγμα πάνω από την

αρχή της σκάλας. Μια παράξενη οσμή πλανιόταν στην ατμόσφαιρα. Μούχλα, σάπιο ξύλο... και κάτι άλλο.

Κάτι σαν καμένο πλαστικό.

Βγάζοντας τον φακό μου από τον σάκο μου, τον έστρεψα προς τα κάτω. Τα σκαλιά ήταν γεμάτα σπασμένα γυαλιά, κομμένα σύρματα, πατημένα κονσερβοκούτια και σκισμένα χαρτιά.

«Τι συνέβη εδώ;» μουρμούρισα.

«Να φωνάξω ενισχύσεις;» ήταν η φαινή ιδέα του Τορκουίν, που έβαλε τα δάχτυλά του στο στόμα έτοιμος να σφυρίξει.

«Όχι!» τον απέτρεψα. «Οι Μάσα διαθέτουν συστήματα παρακολούθησης. Σίγουρα έχουν κιόλας δει τα τζιπ. Αν πάμε μέσα όλοι, μαζί με τον συρφετό από το Ινστιτούτο, μάλλον θα αντιδράσουν βίαια. Μπορεί να έχουμε άσχημα ξεμπερδέματα».

«Εννοείς... ότι θέλεις να κατέβουμε μόνοι μας;» είπε ανήσυχα ο Κας.

«Θα πάω ακόμη και μόνος μου αν χρειαστεί», δήλωσα. «Σκοπεύω να διαπιστώσω αν η μαμά μου ζει. Αν πράγματι είναι εκεί κάτω, δε θα επιτρέψει να πάθουμε κακό».

Ο Κας έμεινε σκεπτικός.

«Ότηνονατακ», είπε τελικά. «Συμφωνώ, Φαϊζάλ».

«Κι εγώ», συμπλήρωσε η Άλι.

«Ναι», μούγκρισε ο Τορκουίν.

«Χμ... Όχι εσύ, Τορκουίν», αποφάσισα. Θα ήταν μεγάλο ρίσκο να σέρνουμε τον γίγαντα μαζί μας. «Μην το πάρεις προσωπικά. Άλλωστε, θα είσαι πολύτιμος εδώ έξω. Θα... συντονίζεις την ομάδα του Ινστιτούτου».

Ξεκίνησα να κατεβαίνω τα σκαλιά, φωτίζοντας γύρω

μου με τον φακό και προσπαθώντας να θυμηθώ τα κατατόπια. Τα βήματα του Κας και της Άλι αντηχούσαν πίσω μου.

«Θα συντονίζεις;» ψιθύρισε κοροϊδευτικά η Άλι.

«Έπρεπε να τον κάνω να αισθανθεί σπουδαίος», απολογήθηκα.

«Ααα... ψού!» διέκοψε ο Κας.

«Σουτ!» τον αποπήραμε ταυτόχρονα η Άλι κι εγώ.

Στο τέλος της σκάλας ξεκινούσε ένας πλατύς, κατηγορικός διάδρομος, με διάφορες πόρτες δεξιά κι αριστερά. Καθώς προχωρούσαμε στις μύτες των ποδιών, το φως του φακού αποκάλυπτε ένα δάπεδο γεμάτο συντρίμμια. Όλες οι λάμπες ήταν νεκρές.

Έριξα μια κλεφτή ματιά πίσω από την πρώτη πόρτα που συναντήσαμε, που οδηγούσε σε μια αποθήκη. Μερικές μεταλλικές ντουλάπες έχασκαν ορθάνοιχτες, με τα συρτάρια τους πεταμένα στο πάτωμα. Ανάμεσά τους, διακρίναμε ένα στρογγυλό, παλιομοδίτικο ρολόι τοίχου, σπασμένο και κολλημένο στις 3:11. Παντού υπήρχαν μικρά βουναλάκια από εφημερίδες, παλιόχαρτα και διάφορα σκουπίδια, βιαστικά μαζεμένα σε σωρούς.

«Τι στο καλό...» μονολόγησε η Άλι.

Ο Κας μπήκε διστακτικά στο απέναντι δωμάτιο. Σκύβοντας, σήκωσε από το πάτωμα ένα κορδόνι με λείες, γυαλιστερές χάντρες.

«Για δες. Μοιάζει με ροζάριο», ανακοίνωσε, βάζοντας το εύρημά του στην τσέπη του. «Θα το χρησιμοποιώ όταν έχω νεύρα».

Φώτισα τον χώρο με τον φακό. Γυμνοί πάγκοι πλαισίωσαν τους τοίχους, ενώ στη μέση του δωματίου υπήρχε

ένα μακρόστενο τραπέζι. Κάθε λογής καλώδια κρέμονταν εδώ κι εκεί σαν πεθαμένα χέλια. Όλες οι καρέκλες ήταν αναποδογυρισμένες, το πάτωμα ήταν καλυμμένο με σκουπίδια. Ούτε ηλεκτρονικοί υπολογιστές ούτε φακέλοι αρχείων στα ράφια. Τίποτα.

«Άτακτη φυγή», σχολίασα.

«Κι όμως, είναι αδύνατον», μουρμούρισε σκεφτική η Άλι. «Εδώ κάτω ζούσαν και δούλευαν εκατοντάδες άνθρωποι. Μια ολόκληρη πόλη».

Η φωνή της αντήχησε κι έσβησε στον έρημο διάδρομο. Οι Μάσα ήταν άφαντοι.

ΠΛΗΡΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ

ΚΟΛΠΟ.

Σίγουρα ήταν κόλπο.

Ένα τόσο μεγάλο μέρος δεν ήταν δυνατόν να εκκενωθεί μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, και μάλιστα χωρίς προφανή λόγο. Κάτι σκάρωναν οι Μάσα. Ήμουν βέβαιος.

«Προσέχετε», προειδοποίησα τους φίλους μου, επιστρέφοντας στον διάδρομο.

«Λες να επικοινωνήσουμε με τον Τορκουίν;» πρότεινε η Άλι.

«Όχι ακόμη», διαφώνησα.

Αν οι Μάσα είχαν σκοπό να μας ξεγελάσουν και να μας παγιδεύσουν, η μαμά θα το ήξερε. Και θα μας προστάτευε. Παρόλο που είχαμε περάσει τόσα, αυτό τουλάχιστον έπρεπε να το ελπίζω.

Καθώς προχωρούσαμε όλο και πιο μέσα, η μυρωδιά του καμένου πλαστικού γινόταν εντονότερη. Τελικά, φτάσαμε σε έναν άλλον διάδρομο, πιο γνώριμο, χτισμένο στη

σύγχρονη εποχή, όπως και ολόκληρο το υπόγειο Αρχηγείο, με μεγαλύτερες διαστάσεις και περισσότερο φως.

«Από εδώ δραπετεύσαμε», θυμήθηκε ο Κας, κοιτάζοντας προσεκτικά γύρω του. «Είχαμε κατευθυνθεί προς μια έξοδο στα δεξιά. Εκεί βρήκαμε και τα Λόκουλι. Στα αριστερά υπήρχε το τεράστιο κέντρο ελέγχου...»

Πριν αποτελειώσει τη φράση του, σώπασε απότομα. Το μέρος ήταν τόσο αλλαγμένο, που ακόμη και ο Κας είχε χάσει την εμπιστοσύνη του στον προσανατολισμό του.

Ο διάδρομος φωτιζόταν από μια θαμπή, κιτρινωπή αναλαμπή. Παραμένοντας κοντά στον τοίχο, κοίταξα το ρολόι μου. Επτά λεπτά είχαν περάσει από τότε που αφήσαμε τον Τορκουίν. Από στιγμή σε στιγμή θα έχανε την υπομονή του και θα έτρεχε στο κατόπι μας.

Στρίψαμε σε μια γωνία και κοντοσταθήκαμε. Η βαριά, μεταλλική πόρτα του κέντρου ελέγχου ήταν ορθάνοιχτη, κρεμασμένη στραβά στους μεντεσέδες της. Μόλις πριν από λίγες μέρες, εδώ βούιζε ένα μελίσσι από αφοσιωμένους Μάσα που δούλευαν αδιάκοπα, μαζεμένοι σε ομάδες, σκυμμένοι σε υπολογιστές και κονσόλες, πάντα κάτω από το άγρυπνο κέντρο ελέγχου.

Τώρα, η γιγάντια ψηφιακή οθόνη δεν κρεμόταν πια από το θολωτό ταβάνι. Ήταν πεσμένη στο πάτωμα, κομματιασμένη και τυλιγμένη σε φλόγες που σιγόκαιγαν ακόμη, θαμμένη ανάμεσα σε σωρούς από σπασμένα γυαλιά και αναποδογυρισμένα τραπέζια.

«Λες κι έχουν... εξαμιστεί», σχολίασε ο Κας.

Η Άλι έτρεξε κοντά στον τοίχο, όπου είχε εντοπίσει έναν υπολογιστή. Σηκώνοντας μια καρέκλα από το δάπεδο, κάθισε όπως όπως σ' ένα κουτσό τραπέζι.

«Δουλεύει!» ενθουσιάστηκε χτυπώντας με ταχύτητα αστραπής τα πλήκτρα. «Αχ, όχι... Κάτι δεν πάει καλά. Όλες οι πληροφορίες σβήνονται με ειδικούς κωδικούς. Αντικαθίστανται από μηδενικά. Μάλλον έδωσαν την εντολή λίγες ώρες πριν. Ίσως καταφέρω να ανακτήσω κάτι. Χρειάζομαι όμως φλασάκι!»

Ο Κας άρχισε να ψάχνει με φούρια τον σάκο του. Εγώ κοίταζα συνεχώς γύρω μου. Ίσως οι κάμερες παρακολούθησης να είχαν μείνει ενεργές.

«Μαμά!» φώναξα ξαφνικά. Η φωνή μου αντήχησε μάλιστα στον τεράστιο χώρο. Καθώς ο Κας έδινε το πολυπόθητο φλασάκι στην Άλι, έτρεξα στην άλλη άκρη της αίθουσας, διψώντας να ανακαλύψω κάποιο ίχνος. Η πόρτα της απέναντι πλευράς οδηγούσε σε έναν ακόμη έρημο διάδρομο.

Μπήκα διστακτικά. Ένα θαμπό, μπλε φως απάλυνε τη σκοτεινιά. Ερχόταν από ένα δωμάτιο στα δεξιά μου. Πλησίασα, στρέφοντας τον φακό μου στο άνοιγμα.

Ο μικρός ψηφιακός πίνακας δίπλα στην πόρτα έγγραφε ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ. Από μέσα ακουγόταν ένας ανεπαίσθητος, συνεχής βόμβος.

Προχώρησα μέσα στο δωμάτιο.

«Φαιζάλ;» φώναξε ανήσυχα ο Κας πίσω μου.

Αναπήδησα.

«Δε χρειάζομαστε τις ανόητες μεταμφιέσεις μας», δήλωσα. «Δεν είναι εδώ».

«Ποιος δεν είναι εδώ;» ρώτησε ο Κας.

«Η μαμά μου. Ούτε κι όλοι οι άλλοι. Είναι άφαντοι».

Τότε αντιλήφθηκα ένα φωτάκι που παλλόταν κάπου στα αριστερά μου. Ένα τετράγωνο κομμάτι γυαλί, με

μια έντονη μπλε επιγραφή που αναβόσβηνε στον ρυθμό του βόμβου.

Μπιιιπ.

ΑΥΤΟΜΑΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ: 00:00:17...

Μπιιιπ.

ΑΥΤΟΜΑΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ: 00:00:16...

Έντρομος, άρπαξα το μπράτσο του Κας.

«Έξω! ΤΩΡΑ! Το μέρος θα ανατιναχτεί!»

Έξω από το δωμάτιο, διασταυρωθήκαμε με την Άλι που ερχόταν να μας βρει. Την έσπρωξα βιαστικά προς τα πίσω. Όλοι μαζί τρέξαμε σαν αστραπή στον πρώτο διάδρομο, εκείνον που οδηγούσε στην έξοδο. Στο τέλος της σκάλας, ο Τορκουίν στεκόταν σαν ακίνητο βουνό και μας περίμενε.

«Γύρνα κι ανέβα!» ούρλιαξα καθώς πέφταμε πάνω του σαν κουβάρι. «Γρήγορα!»

Το πρόσωπό του σκοτείνιασε απότομα. Χωρίς να πει λέξη, ανέβηκε τα σκαλιά με ταχύτητα απίστευτη για κάποιον με τον δικό του όγκο.

Το πάτωμα δονήθηκε. Μια μυρωδιά σαν θειάφι απλώθηκε στον αέρα.

Η έκρηξη τράνταξε συθέμελα τους τοίχους. Η ορμή της με χτύπησε κατευθείαν στην πλάτη.

ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Ο Τζακ Μακ Κίνλεϊ και οι φίλοι του νίκησαν τον Κολοσσό της Ρόδου, ανακάλυψαν τους θησαυρούς των Κρεμαστών Κήπων της Βαβυλώνας και πήραν πίσω δύο από τα επτά χαμένα Λόκουλι - μόνο και μόνο για να συνειδητοποιήσουν ότι τελικά τους είχαν προδώσει.

ΔΥΟ ΑΝΤΙΠΑΛΕΣ ΠΛΕΥΡΕΣ

Η Βαβυλώνα έχει καταστραφεί, ο Μάρκο έχει πάει με το μέρος των Μάσα και η ομάδα δεν ξέρει πια ποιον να εμπιστευτεί. Οι δυνάμεις των παιδιών μεγαλώνουν με ραγδαίους ρυθμούς, οι κόσμοι τους έχουν γίνει άνω κάτω και οι Μάσα είναι στο κατόπι τους. Αλλά ο Τζακ, η Άλι και ο Κας δεν έχουν άλλη επιλογή από το να πολεμήσουν.

ΜΙΑ ΧΑΜΕΝΗ ΖΩΗ

Ο Τζακ και οι φίλοι του ετοιμάζονται για την επόμενη αποστολή τους. Καταπατώνται υποσχέσεις και χύνεται αίμα. Η ομάδα πρέπει να καταστρέψει το μοναδικό πράγμα που θα μπορούσε να τους είχε σώσει όλους.

ΕΠΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Η περιπέτεια συνεχίζεται με το τρίτο μέρος της συναρπαστικής σειράς του Πίτερ Λεράντζις.

ΑΠΟ 11 ετών

ISBN 978-618-01-1013-5

9 786180 110135

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 13571

ΠΙΤΕΡ ΛΕΡΑΝΤΖΙΣ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

*Μετάφραση:
Τατιάνα Σταυρουλάκη*

Στον Κάτω Κόσμο

*Για τον Ντέιβ και την Ελοΐζ,
συνταξιδιώτες μου στο θαύμα*

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΜΙΑ ΧΑΡΑ ΦΑΙΝΟΤΑΝ η μαμά μου. Δύσκολο να φανταστεί κανείς ότι είχε πεθάνει.

Τα μαλλιά της βέβαια ήταν λιγάκι γκριζα. Επίσης είχε μερικές ρυτίδες, πράγμα κάπως φυσιολογικό ύστερα από έξι χρόνια. Όμως τα μάτια και το χαμόγελό της ήταν εντελώς ίδια. Ακόμη και σε μια μικρή φωτογραφία από κινητό, αυτά είναι τα σημαντικά, αναγνωρίσιμα χαρακτηριστικά.

«Τζακ;» είπε δειλά η Άλι Μπλακ, που καθόταν δίπλα μου στο πίσω κάθισμα του νοικιασμένου αυτοκινήτου. «Είσαι καλά;»

«Ναι», τη διαβεβαίωσα, λέγοντας το μεγαλύτερο ψέμα της ζωής μου. «Νιώθω θαυμάσια. Ακριβώς όπως κάποιος που ανακαλύπτει ότι η μητέρα του σκηνοθέτησε τον θάνατό της».

Λίγο πιο πέρα στο κάθισμα, ο Κας Γουίλιαμς ίσωσε νευρικά τα γυαλιά του με τους απίστευτα χοντρούς φακούς. Στα κλεφτά, μου έριξε μια ματιά γεμάτη οίκτο. Όπως όλοι μας, ήταν κι εκείνος μεταμφιεσμένος.

«Ίσως να μην ήταν σκηνοθεσία», πρότεινε παρηγορητικά. «Ίσως να επέζησε και να έπαθε αμνησία. Μέχρι τώρα».

«Επιζείς όταν πέφτεις σε βάραθρο της Ανταρκτικής;» τον αποπήρα.

Έκλεισα θυμωμένος το τηλέφωνο. Δεν είχα σταματήσει να το κοιτάζω ούτε στιγμή αφότου είχαμε δραπέτεύσει από το Αρχηγείο των Μάσα, κοντά στις πυραμίδες της Γκίζα. Είχα δείξει εκείνη τη φωτογραφία στους πάντες, και στον Καθηγητή Μπεγκάντ φυσικά, όταν φτάσαμε πίσω στο Ινστιτούτο Καράι. Αλλά ήταν αδύνατο να μείνω εκεί. Όχι όσο ήξερα ότι η μαμά μου βρισκόταν στο Αρχηγείο. Και τώρα επιστρέψαμε στην Αίγυπτο για να την αναζητήσουμε.

Το αυτοκίνητο γλιστρούσε αθόρυβα στον αυτοκινητόδρομο που ένωνε το Κάιρο με την Αλεξάνδρεια. Πάσχιζα να νιώσω ευτυχισμένος που η μαμά ήταν ζωντανή. Να μη με νοιάζει που τελικά είχε γίνει μέλος μιας σκοτεινής ομάδας. Δεν τα κατάφερα όμως. Στην ηλικία των επτά, η ζωή μου είχε χωριστεί βίαια στο Πριν και στο Μετά. Το Πριν ήταν υπέροχο. Το Μετά ήταν μονάχα τα επαγγελματικά ταξίδια του μπαμπά, που με άφηνε στο σπίτι μαζί με μια σειρά από άχρηστες *μπέιμπι σίτερ*. Κι όλα τα άλλα παιδιά σιγοψιθύριζαν πίσω από την πλάτη μου. Οι περιπτώσεις που είχα πάει σε συνάντηση γονέων στο σχολείο μαζί με αληθινό γονιό ήταν ελάχιστες, μετρημένες στα δάχτυλα του ενός χεριού.

Άρα, δε με ενθουσίαζε καθόλου το γεγονός ότι όλα εκείνα τα χρόνια η μαμά τριγύριζε στις πυραμίδες, παρέα με τους παλαβούς που είχαν κλέψει τον φίλο μας τον Μάρκο και του είχαν κάνει πλύση εγκεφάλου. Εκείνους που

είχαν καταστρέψει έναν ολόκληρο πολιτισμό. Εκείνους τους Σάπιους-Παρανοϊκούς-Που-Δεν-Πρέπει-Να-Τους-Αναφέρω-Αλλά-Θα-Τους-Αναφέρω. Τους Μάσα.

Άφησα το βλέμμα μου να περιπλανηθεί έξω από το παράθυρο, στα γκριζα κτίσματα της Γκίζα που άχνιζαν από τη ζέστη.

«Φτάνουμε», μούγκρισε ο Τορκουίν. Καθώς έστριβε για να βγει από τον αυτοκινητόδρομο, τα δεξιά λάστιχα σηκώθηκαν στον αέρα ενώ τα αριστερά στρίγκλισαν δαιμονικά. Η Άλι και ο Κας έπεσαν πάνω μου σαν κουβάρια. Παραλίγο να μου φύγει το κινητό από τα χέρια.

«Αασαα...» αγκομάχησε ο Κας.

«Τορκουίν!» φώναξε η Άλι. «Εκείνο το αριστερό πετάλι το έχεις δει; Λέγεται φρένο!»

Ο Τορκουίν χαμογελούσε πλατιά, τρισευτυχισμένος με τη μανούβρα του.

«Πολύ καλές αναρτήσεις. Τέλειο αυτοκίνητο».

«Εκτός αν είσαι συνεπιβάτης», μουρμούρισε ο Κας.

Ο Τορκουίν ήταν ο μοναδικός άνθρωπος στον κόσμο που μπορούσε να μετατρέψει μια διαδρομή με πολυτελή λιμουζίνα σε τρενάκι τρόμου. Επίσης, ο μοναδικός άνθρωπος στον κόσμο που είναι πάνω από δύο μέτρα ψηλός και ταυτόχρονα δε φοράει ποτέ παπούτσια.

«Είσαι καλά, Κας;» ρώτησε ανήσυχα η Άλι. «Θα κάνεις εμετό;»

«Μη λες αυτή τη λέξη!» τσίριξε ο Κας. «Όταν την ακούω μου έρχεται να κάνω εμετό!»

«Μα τώρα την είπες κι εσύ», παρατήρησε η Άλι.

«Αασαα...» Ο Κας διπλώθηκε στα δύο. Κατέβασα ένα παράθυρο. Αμέσως ο Κας έβγαλε έξω το κεφάλι του,

παίρνοντας βαθιές ανάσες. «Είμαι... μια χαρά», βόγκηξε.

Ο Τορκουίν έκοψε επιτέλους ταχύτητα. Ένιωσα το χέρι της Άλι να με ακουμπάει απαλά.

«Είσαι νευρικός. Δεν υπάρχει λόγος. Εγώ πάντως χαίρομαι που ήρθαμε ξανά. Είχες δίκιο που έπεισες τον Καθηγητή, Τζακ».

Η φωνή της ήταν ήρεμη και καθησυχαστική. Φορούσε ένα λεπττεπίλεπτο, πορτοκαλί φόρεμα και φακούς επαφής που άλλαζαν το μπλε χρώμα των ματιών της σε καστανό. Οι μεταμφιέσεις μας φάνταζαν απαίσιες, ιδιαίτερα η δική μου, που περιλάμβανε ένα χαζό καπελάκι με μια ψεύτικη αλογοουρά κεντημένη στο πίσω μέρος. Όμως, αφού είχαμε δραπετεύσει από το Αρχηγείο των Μάσα μόλις δύο μέρες πριν, συγκεντρώνοντας πάνω μας την προσοχή όλης της πόλης, ήταν αδύνατο να διακινδυνεύσουμε την αναγνώρισή μας.

«Δεν είμαι πια ο Τζακ Μακ Κίνλεϊ», είπα πικρόχολα. «Είμαι ο Φαϊζάλ».

Η Άλι χαμογέλασε.

«Θα τα καταφέρουμε, Φαϊζάλ. Έχουμε περάσει και χειρότερα».

Χειρότερα... Ίσως εννοούσε ότι μας είχαν αρπάξει άρον άρον από τα σπίτια μας και μας είχαν μεταφέρει σ' ένα άγνωστο νησί, όπου μας πληροφόρησαν ότι ήμασταν φορείς ενός γονιδίου που μας χάριζε υπερφυσικές δυνάμεις αλλά θα μας σκότωνε στην ηλικία των δεκατεσσάρων. Και μας αποκάλυψαν ότι θα επιζούσαμε μονάχα αν βρίσκαμε επτά μαγικές σφαίρες που προέρχονταν από την Ατλαντίδα, και τώρα ήταν κρυμμένες μέσα στα Επτά Θαύματα του Αρχαίου Κόσμου – από τα

οπoία τα έξι δεν υπάρχουν πια. Και ύστερα αναμετρηθήκαμε με έναν γρύπα που δραπέτευσε από τα βάθη του χρόνου, προδοθήκαμε από τον φίλο μας τον Μάρκο και παρακολουθήσαμε ανήμποροι έναν παράλληλο κόσμο να αφανίζεται.

Δεν ήξερα αν όλα αυτά ήταν πραγματικά χειρότερα από εκείνο που σκοπεύαμε να κάνουμε.

Ο Κας έπαιρνε ακόμη βαθιές, ρυθμικές αναπνοές. Το μίζερο, άσπρο καπελάκι του ήταν χωμένο στο κεφάλι του μέχρι τα αυτιά, ενώ τα γυαλιά παραμόρφωναν τα μάτια του. Οι φακοί αντανακλούσαν τη δική μου μεταμφίεση: καπελάκι με αλογοουρά και μια ψεύτικη ουλή σαν μικρή κατσαρίδα στο αριστερό μου μάγουλο. Ο Τορκουίν είχε υποχρεωθεί να βάψει τα μαλλιά του κατάμαυρα. Η δική του αλογοουρά ήταν τόσο πυκνή, που έμοιαζε με κουνάβι αγκιστρωμένο στον λαιμό του. Αρνήθηκε όμως πεισματικά να φορέσει παπούτσια, οπότε ο Καθηγητής Μπεγκάντ ανέθεσε σε κάποιον από το Ινστιτούτο να ζωγραφίσει ψεύτικα σανδάλια στα πόδια του. Πραγματικά, το αποτέλεσμα ήταν απίστευτα επιτυχημένο.

«Λες η μαμά σου να έχει... τίποτα χαπάκια για τη ναυτία;» τραύλισε ο Κας.

«Ας δούμε πρώτα αν ζει στ' αλήθεια και βλέπουμε για τα υπόλοιπα», είπα βλοσυρά.

«Είναι ζωντανή», υπογράμμισε η Άλι. «Πέντε κορυφαίοι φωτογράφοι του Ινστιτούτου, άλλοι τέσσερις ειδικοί στην κωδικοποίηση και εγώ συνεργαστήκαμε για να αναλύσουμε την εικόνα. Ούτε πειραγμένο πλαίσιο ούτε αφύσικος φωτισμός ούτε άλλη ύποπτη επέμβαση. Η φωτογραφία είναι γνήσια».

Έσκυφα το κεφάλι, εντελώς μπερδεμένος για άλλη μια φορά.

«Λοιπόν, μας προμηθεύει στα κλεφτά ένα κινητό που μας οδηγεί κατευθείαν στα δύο κλεμμένα Λόκουλι. Μας δίνει τον κωδικό που αποκαλύπτει την ταυτότητά της και διευκολύνει την απόδρασή μας. Γιατί;»

«Ίσως είναι κατάσκοπος», αποφάνθηκε ο Κάς.

Η Άλι αναστέναξε.

«Αν εξυπηρετούσε τους σκοπούς του Ινστιτούτου, εκείνοι τουλάχιστον θα το ήξεραν. Όμως δεν το ξέρουν. Έτσι δεν είναι, Τορκουίν;»

Ο Τορκουίν κούνησε αρνητικά το τεράστιο κεφάλι του. Η αλογοουρά-κουνάβι χοροπήδησε σαν ζωντανή στον σβέρκο του. Το αυτοκίνητο έκανε κάτι παράξενες παρεκκλίσεις δεξιά κι αριστερά. Κάποιος πίσω μας πάτησε δυνατά την κόρνα του.

Η Άλι παρατήρησε προσεκτικά τον οδηγό μας.

«Δε μου λες, γράφεις μηνύματα ενώ οδηγείς;»

«Μητέρα Τζακ όχι δική μας κατάσκοπος», γρύλισε ο Τορκουίν, αφήνοντας βιαστικά το τηλέφωνό του.

«Μήπως σκοπεύεις να μας σκοτώσεις;» αγανάκτησε η Άλι.

«Μισό λεπτό», πετάχτηκα. «Ο αντίχειράς σου είναι μεγάλος σαν φραντζόλα ψωμί. Πώς πατάς τα κουμπάκια;»

«Κάνω λάθη», απάντησε ατάραχος ο Τορκουίν. «Αλλά είναι επείγον. Εσείς ευχαριστείτε εμένα αργότερα».

Ξαφνικά, χωρίς καμιά προειδοποίηση, έστριψε το τιμόνι δεξιά για να περάσει στη λωρίδα εξόδου.

«Θα σε ευχαριστήσουμε; Δε νομίζω», μουρμούρισε ο Κάς.

Ο απογευματινός ήλιος έδυε πάνω από την Κοιλάδα των Βασιλέων, περίπου μισό χιλιόμετρο μακριά μας. Ακόμη και από αυτή την απόσταση διακρίναμε τα τουριστικά λεωφορεία, ασφυκτικά γεμάτα. Οι πυραμίδες έριχναν τις γιγάντιες σκιές τους πάνω στη μυστηριακή, σιωπηλή Σφίγγα, που έδειχνε να πλήττει αφόρητα.

Πόσο ευχόμουν να ένιωθα την ίδια αταραξία.

Μια στροφή φάνηκε στα εκατό μέτρα – ο χωματόδρομος που οδηγούσε στο Αρχηγείο των Μάσα. Ο Τορκουίν έστριψε, όπως πάντα απότομα, σε ένα μονοπάτι με χοντρό χαλίκι. Το αυτοκίνητο αναπηδούσε συνεχώς. Έβαλα τα χέρια μου πάνω από το κεφάλι, αλλιώς σίγουρα θα χτυπούσα στην οροφή. Επιτέλους, σε κάποιο σημείο φρενάραμε, τυλιγμένοι σ' ένα σύννεφο σκόνης.

Καθώς βγαίναμε από το αυτοκίνητο, στον ορίζοντα φάνηκαν τρία τζιπ που έρχονταν ολοταχώς προς το μέρος μας. Το κινητό του Τορκουίν άρχισε να χτυπάει επίμονα.

«Συγγνώμη, αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο θα σε ευχαριστούσαμε;» ρώτησε καχύποπτα η Άλι. «Κάλεσε ενισχύσεις;»

«Νόμιζα ότι ο σκοπός μας ήταν να αιφνιδιάσουμε τους Μάσα», συμπλήρωσε ο Κας.

«Δημήτριος πονηρός και δυνατός», εξήγησε ο Τορκουίν, ανοίγοντας το πορτμπραγκάζ. «Εμείς πρέπει πιο πονηροί και πιο δυνατοί».

Η Άλι μοίρασε σε όλους μας τα σακίδια με τις προμήθειες – φακούς, φωτοβολίδες και μερικά βελάκια με αναισθητικό. Πέρασα βιαστικά τον δικό μου σάκο στην πλάτη μου.

Μπροστά μας ορθωνόταν ένα μικρό, μεταλλικό παρράπηγμα. Η μία του πλευρά ήταν άσχημα χτυπημένη και παραμορφωμένη. Η είσοδος στο Αρχηγείο των Μάσα έμοιαζε εξωτερικά με έναν αθώο χώρο αποθήκευσης, όμως οδηγούσε στα έγκατα της Γης, σε μια θαμμένη πυρραμίδα άγνωστη στους αρχαιολόγους. Κάτω από το καυτό έδαφος απλωνόταν ένας λαβύρινθος από αίθουσες εκπαίδευσης, γραφεία, υπερσύγχρονα εργαστήρια, δωμάτια όπου ζούσαν άνθρωποι, καθώς και ένα αχανές κέντρο ελέγχου. Όλα συνδεδεμένα με τα πιο τέλεια συστήματα. Μερικοί από τους χώρους είχαν ήδη χτιστεί στην αρχαιότητα, για να φιλοξενήσουν το κα, το πνεύμα του νεκρού φαραώ, ώστε να απολαμβάνει ανέσεις και πολυτέλεια κάθε φορά που αποφάσιζε να επισκεφθεί τον κόσμο των ζωντανών.

Τώρα, μονάχα τα διαβολικά πνεύματα των Μάσα κατοικούσαν εκεί κάτω.

«Πάμε», είπε η Άλι πιάνοντας το χερούλι της πόρτας. Μ' ένα απαλό σπρώξιμο, η πόρτα άνοιξε.

«Τι στο καλό...» αναφώνησε ο Κας.

«Δεν είναι κλειδωμένη!» συμπλήρωσα, κοιτάζοντας έκπληκτος τη σκοτεινιά πίσω από το άνοιγμα. «Παράξενο».

Όταν τα μάτια μας συνήθισαν την αλλαγή, διακρίναμε μερικά τσιμεντένια σκαλιά. Το μέρος απέπνεε έντονη ζέστη, ενώ εγώ το θυμόμουν δροσερό. Στο τέρμα της σκάλας, μια γυμνή λάμπα κρεμόταν από ένα κομμάτι σύρμα.

«Πόσο ήσυχα είναι», σχολίασε νευρικά ο Κας.

«Τι κάνουμε τώρα;» ρώτησε η Άλι.

Μια μακρινή, θρηνητική κραυγή ήχησε αχνά από τα

βάθη της σκάλας, δυναμώνοντας όλο και περισσότερο. Δυο μάτια εμφανίστηκαν από το πουθενά, διαγράφοντας σπασμωδικές τροχιές στο μισοσκοτάδο.

«Σκύψτε!» ούρλιαξα.

Ριχτήκαμε όλοι μαζί στο χώμα καθώς μια νυχτερίδα ορμούσε τσιρίζοντας πάνω από τα κεφάλια μας. Ο Τορκουίν άπλωσε το μπράτσο του και την άρπαξε στον αέρα. Το πλάσμα στρίγκλιζε αδιάκοπα, παγιδευμένο μέσα στην τεράστια χερούκλα.

«Νόστιμο», δήλωσε ο Τορκουίν. «Άμα τηγανίσω και ρίξω μπόλικη σάλτσα».

Η Άλι είχε χλωμιάσει από την αηδία.

«Απαίσιο», δήλωσε. «Απερίγραπτα απαίσιο».

«Όχι απαίσιο. Νόστιμο», επέμεινε ο Τορκουίν.

Τα τζίπ είχαν σταματήσει λίγο πιο πέρα. Από τις ανοιχτές πόρτες ξεχύνονταν άντρες και γυναίκες με καθημερινά ρούχα, βαλίτσες και σακίδια. Καθώς πλημμύριζαν αργά το μέρος, κάποιοι έκαναν ανεπαίσθητα νεύματα στον Τορκουίν, περιμένοντας τις οδηγίες του.

«Όλοι αυτοί είναι από το Ινστιτούτο;» απόρησε η Άλι.

«Καινούργια ομάδα», επιβεβαίωσε ο Τορκουίν. «Ήρθαν όταν εσείς το σκάσατε».

«Είναι οπλισμένοι!» παρατήρησε ο Κας. «Μήπως ετοιμάζουνε μαζικές δολοφονίες;»

Ο Τορκουίν τον κοίταξε αδιάφορα.

«Για Μάσα δε μας νοιάζει».

Εδώ που τα λέμε, δεν είχε και πολύ άδικο.

Σκυφτός, πλησίασα την είσοδο κι έπεσα στα τέσσερα, πολύ χαμηλά, με το στομάχι σχεδόν στο έδαφος. Αργά, έβαλα το κεφάλι μου στο άνοιγμα πάνω από την

αρχή της σκάλας. Μια παράξενη οσμή πλανιόταν στην ατμόσφαιρα. Μούχλα, σάπιο ξύλο... και κάτι άλλο.

Κάτι σαν καμένο πλαστικό.

Βγάζοντας τον φακό μου από τον σάκο μου, τον έστρεψα προς τα κάτω. Τα σκαλιά ήταν γεμάτα σπασμένα γυαλιά, κομμένα σύρματα, πατημένα κονσερβοκούτια και σκισμένα χαρτιά.

«Τι συνέβη εδώ;» μουρμούρισα.

«Να φωνάξω ενισχύσεις;» ήταν η φαινή ιδέα του Τορκουίν, που έβαλε τα δάχτυλά του στο στόμα έτοιμος να σφυρίξει.

«Όχι!» τον απέτρεψα. «Οι Μάσα διαθέτουν συστήματα παρακολούθησης. Σίγουρα έχουν κιάλας δει τα τζιπ. Αν πάμε μέσα όλοι, μαζί με τον συρφετό από το Ινστιτούτο, μάλλον θα αντιδράσουν βίαια. Μπορεί να έχουμε άσχημα ξεμπερδέματα».

«Εννοείς... ότι θέλεις να κατέβουμε μόνοι μας;» είπε ανήσυχα ο Κας.

«Θα πάω ακόμη και μόνος μου αν χρειαστεί», δήλωσα. «Σκοπεύω να διαπιστώσω αν η μαμά μου ζει. Αν πράγματι είναι εκεί κάτω, δε θα επιτρέψει να πάθουμε κακό».

Ο Κας έμεινε σκεπτικός.

«Ότηνονατακ», είπε τελικά. «Συμφωνώ, Φαϊζάλ».

«Κι εγώ», συμπλήρωσε η Άλι.

«Ναι», μούγκρισε ο Τορκουίν.

«Χμ... Όχι εσύ, Τορκουίν», αποφάσισα. Θα ήταν μεγάλο ρίσκο να σέρνουμε τον γίγαντα μαζί μας. «Μην το πάρεις προσωπικά. Άλλωστε, θα είσαι πολύτιμος εδώ έξω. Θα... συντονίζεις την ομάδα του Ινστιτούτου».

Ξεκίνησα να κατεβαίνω τα σκαλιά, φωτίζοντας γύρω

μου με τον φακό και προσπαθώντας να θυμηθώ τα κατατόπια. Τα βήματα του Κας και της Άλι αντηχούσαν πίσω μου.

«Θα συντονίζεις;» ψιθύρισε κοροϊδευτικά η Άλι.

«Έπρεπε να τον κάνω να αισθανθεί σπουδαίος», απολογήθηκα.

«Ααα... ψού!» διέκοψε ο Κας.

«Σουτ!» τον αποπήραμε ταυτόχρονα η Άλι κι εγώ.

Στο τέλος της σκάλας ξεκινούσε ένας πλατύς, κατηγορικός διάδρομος, με διάφορες πόρτες δεξιά κι αριστερά. Καθώς προχωρούσαμε στις μύτες των ποδιών, το φως του φακού αποκάλυπτε ένα δάπεδο γεμάτο συντρίμμια. Όλες οι λάμπες ήταν νεκρές.

Έριξα μια κλεφτή ματιά πίσω από την πρώτη πόρτα που συναντήσαμε, που οδηγούσε σε μια αποθήκη. Μερικές μεταλλικές ντουλάπες έχασκαν ορθάνοιχτες, με τα συρτάρια τους πεταμένα στο πάτωμα. Ανάμεσά τους, διακρίναμε ένα στρογγυλό, παλιομοδίτικο ρολόι τοίχου, σπασμένο και κολλημένο στις 3:11. Παντού υπήρχαν μικρά βουναλάκια από εφημερίδες, παλιόχαρτα και διάφορα σκουπίδια, βιαστικά μαζεμένα σε σωρούς.

«Τι στο καλό...» μονολόγησε η Άλι.

Ο Κας μπήκε διστακτικά στο απέναντι δωμάτιο. Σκύβοντας, σήκωσε από το πάτωμα ένα κορδόνι με λείες, γυαλιστερές χάντρες.

«Για δες. Μοιάζει με ροζάριο», ανακοίνωσε, βάζοντας το εύρημά του στην τσέπη του. «Θα το χρησιμοποιώ όταν έχω νεύρα».

Φώτισα τον χώρο με τον φακό. Γυμνοί πάγκοι πλαισίωσαν τους τοίχους, ενώ στη μέση του δωματίου υπήρχε

ένα μακρόστενο τραπέζι. Κάθε λογής καλώδια κρέμονταν εδώ κι εκεί σαν πεθαμένα χέλια. Όλες οι καρέκλες ήταν αναποδογυρισμένες, το πάτωμα ήταν καλυμμένο με σκουπίδια. Ούτε ηλεκτρονικοί υπολογιστές ούτε φακέλοι αρχείων στα ράφια. Τίποτα.

«Άτακτη φυγή», σχολίασα.

«Κι όμως, είναι αδύνατον», μουρμούρισε σκεφτική η Άλι. «Εδώ κάτω ζούσαν και δούλευαν εκατοντάδες άνθρωποι. Μια ολόκληρη πόλη».

Η φωνή της αντήχησε κι έσβησε στον έρημο διάδρομο. Οι Μάσα ήταν άφαντοι.

ΠΛΗΡΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ

ΚΟΛΠΟ.

Σίγουρα ήταν κόλπο.

Ένα τόσο μεγάλο μέρος δεν ήταν δυνατόν να εκκενωθεί μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, και μάλιστα χωρίς προφανή λόγο. Κάτι σκάρωναν οι Μάσα. Ήμουν βέβαιος.

«Προσέχετε», προειδοποίησα τους φίλους μου, επιστρέφοντας στον διάδρομο.

«Λες να επικοινωνήσουμε με τον Τορκουίν;» πρότεινε η Άλι.

«Όχι ακόμη», διαφώνησα.

Αν οι Μάσα είχαν σκοπό να μας ξεγελάσουν και να μας παγιδεύσουν, η μαμά θα το ήξερε. Και θα μας προστάτευε. Παρόλο που είχαμε περάσει τόσα, αυτό τουλάχιστον έπρεπε να το ελπίζω.

Καθώς προχωρούσαμε όλο και πιο μέσα, η μυρωδιά του καμένου πλαστικού γινόταν εντονότερη. Τελικά, φτάσαμε σε έναν άλλον διάδρομο, πιο γνώριμο, χτισμένο στη

σύγχρονη εποχή, όπως και ολόκληρο το υπόγειο Αρχηγείο, με μεγαλύτερες διαστάσεις και περισσότερο φως.

«Από εδώ δραπετεύσαμε», θυμήθηκε ο Κας, κοιτάζοντας προσεκτικά γύρω του. «Είχαμε κατευθυνθεί προς μια έξοδο στα δεξιά. Εκεί βρήκαμε και τα Λόκουλι. Στα αριστερά υπήρχε το τεράστιο κέντρο ελέγχου...»

Πριν αποτελειώσει τη φράση του, σώπασε απότομα. Το μέρος ήταν τόσο αλλαγμένο, που ακόμη και ο Κας είχε χάσει την εμπιστοσύνη του στον προσανατολισμό του.

Ο διάδρομος φωτιζόταν από μια θαμπή, κιτρινωπή αναλαμπή. Παραμένοντας κοντά στον τοίχο, κοίταξα το ρολόι μου. Επτά λεπτά είχαν περάσει από τότε που αφήσαμε τον Τορκουίν. Από στιγμή σε στιγμή θα έχανε την υπομονή του και θα έτρεχε στο κατόπι μας.

Στρίψαμε σε μια γωνία και κοντοσταθήκαμε. Η βαριά, μεταλλική πόρτα του κέντρου ελέγχου ήταν ορθάνοιχτη, κρεμασμένη στραβά στους μεντεσέδες της. Μόλις πριν από λίγες μέρες, εδώ βούιζε ένα μελίσσι από αφοσιωμένους Μάσα που δούλευαν αδιάκοπα, μαζεμένοι σε ομάδες, σκυμμένοι σε υπολογιστές και κονσόλες, πάντα κάτω από το άγρυπνο κέντρο ελέγχου.

Τώρα, η γιγάντια ψηφιακή οθόνη δεν κρεμόταν πια από το θολωτό ταβάνι. Ήταν πεσμένη στο πάτωμα, κομματιασμένη και τυλιγμένη σε φλόγες που σιγόκαιγαν ακόμη, θαμμένη ανάμεσα σε σωρούς από σπασμένα γυαλιά και αναποδογυρισμένα τραπέζια.

«Λες κι έχουν... εξαμιστεί», σχολίασε ο Κας.

Η Άλι έτρεξε κοντά στον τοίχο, όπου είχε εντοπίσει έναν υπολογιστή. Σηκώνοντας μια καρέκλα από το δάπεδο, κάθισε όπως όπως σ' ένα κουτσό τραπέζι.

«Δουλεύει!» ενθουσιάστηκε χτυπώντας με ταχύτητα αστραπής τα πλήκτρα. «Αχ, όχι... Κάτι δεν πάει καλά. Όλες οι πληροφορίες σβήνονται με ειδικούς κωδικούς. Αντικαθίστανται από μηδενικά. Μάλλον έδωσαν την εντολή λίγες ώρες πριν. Ίσως καταφέρω να ανακτήσω κάτι. Χρειάζομαι όμως φλασάκι!»

Ο Κας άρχισε να ψάχνει με φούρια τον σάκο του. Εγώ κοίταζα συνεχώς γύρω μου. Ίσως οι κάμερες παρακολούθησης να είχαν μείνει ενεργές.

«Μαμά!» φώναξα ξαφνικά. Η φωνή μου αντήχησε μάταια στον τεράστιο χώρο. Καθώς ο Κας έδινε το πολυπόθητο φλασάκι στην Άλι, έτρεξα στην άλλη άκρη της αίθουσας, διψώντας να ανακαλύψω κάποιο ίχνος. Η πόρτα της απέναντι πλευράς οδηγούσε σε έναν ακόμη έρημο διάδρομο.

Μπήκα διστακτικά. Ένα θαμπό, μπλε φως απάλυνε τη σκοτεινιά. Ερχόταν από ένα δωμάτιο στα δεξιά μου. Πλησίασα, στρέφοντας τον φακό μου στο άνοιγμα.

Ο μικρός ψηφιακός πίνακας δίπλα στην πόρτα έγγραφε ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ. Από μέσα ακουγόταν ένας ανεπαίσθητος, συνεχής βόμβος.

Προχώρησα μέσα στο δωμάτιο.

«Φαϊζάλ;» φώναξε ανήσυχα ο Κας πίσω μου.

Αναπήδησα.

«Δε χρειάζομαστε τις ανόητες μεταμφιέσεις μας», δήλωσα. «Δεν είναι εδώ».

«Ποιος δεν είναι εδώ;» ρώτησε ο Κας.

«Η μαμά μου. Ούτε κι όλοι οι άλλοι. Είναι άφαντοι».

Τότε αντιλήφθηκα ένα φωτάκι που παλλόταν κάπου στα αριστερά μου. Ένα τετράγωνο κομμάτι γυαλί, με

μια έντονη μπλε επιγραφή που αναβόσβηνε στον ρυθμό του βόμβου.

Μπιιιπ.

ΑΥΤΟΜΑΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ: 00:00:17...

Μπιιιπ.

ΑΥΤΟΜΑΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ: 00:00:16...

Έντρομος, άρπαξα το μπράτσο του Κας.

«Έξω! ΤΩΡΑ! Το μέρος θα ανατιναχτεί!»

Έξω από το δωμάτιο, διασταυρωθήκαμε με την Άλι που ερχόταν να μας βρει. Την έσπρωξα βιαστικά προς τα πίσω. Όλοι μαζί τρέξαμε σαν αστραπή στον πρώτο διάδρομο, εκείνον που οδηγούσε στην έξοδο. Στο τέλος της σκάλας, ο Τορκουίν στεκόταν σαν ακίνητο βουνό και μας περίμενε.

«Γύρνα κι ανέβα!» ούρλιαξα καθώς πέφταμε πάνω του σαν κουβάρι. «Γρήγορα!»

Το πρόσωπό του σκοτείνιασε απότομα. Χωρίς να πει λέξη, ανέβηκε τα σκαλιά με ταχύτητα απίστευτη για κάποιον με τον δικό του όγκο.

Το πάτωμα δονήθηκε. Μια μυρωδιά σαν θειάφι απλώθηκε στον αέρα.

Η έκρηξη τράνταξε συθέμελα τους τοίχους. Η ορμή της με χτύπησε κατευθείαν στην πλάτη.